Livets Gøglespil

Skuespil i 3 Akter, 50 Afdelinger

Af Nordisk Films Compagni

Iscenesat af Holger-Madsen

DET maa indrømmes uforbeholdent, at det er en pragtfuld og smukt skildret Folkefilm, der her fortælles for Tilskueren. Emnet er netop saadan, at det vil røre Hjerterne og stemme Sindet til Alvor, men over hele Fortællingen hviler ligefuldt det Solskin, der ogsaa til allersidst bryder frem gennem Trængslernes Graat i Graat og lyser straalende op over Sejren i Livets store Kamp!

Hovedpersonerne:

Erik Berndt, Arkitekt ..... Gunnar Tolnæs
Baron Walden ..... Philip Bech
Lydia, hans Datter ..... Erna Schöyen
Grev Herbert Rhena ..... Robert Schmit

Afdelingerne:

1. Paa Baron Waldens Gods.
2. Arkitekt Berndt forestaar en vigtig Restaurering af Slottet.
3. Baronens Datter, Lydia.
4. Hemmeligt forlovede.
5. Faderen gør den skæbnesvangre Opdagelse.
6. „Vil De bede Arkitekten komme herop."
7. „Gaa op paa dit Værelse!"
8. Det store Opgør mellem Faderen og Arkitekten.
9. „De har misbrugt min Gæstfrihed. En Forbindelse mellem Dem og min Datter er jo da umulig."
10. Regnskabet gjort op.
11. „Din Fader har opdaget alt og jaget mig paa Porten."
12. „Jeg følger dig."
13. Samme Aften.
14. Flugten.
15. I nye Forhold.
16. „Jeg fortryder intet: jeg tilhører dig for Livet."
17. Næste Dag.
18. Lydias Brev til Faderen.
19. Hos Præsten for at blive gifte.
20. Umyndig — Faderens Samtykke nødvendigt!
21. Lydias fornyede Bøn til Faderen.
22. Ophold i et Hovedstads-Hotel.
23. Afslaget!
24. 1 Aar senere.
25. Erik maa arbejde som Daglejer for at tjene Brødet til sig og sin Hustru og deres Barn.
26. Lydia har fundet Ophold hos Eriks Moster.
27. Arbejdsløs.
28. Baron Walden har søgt Oplysninger om sin Datters Opholdsted.
29. I Byen.
30. Kampen mellem Moderfølelsen og Kærligheden til Faderen.
31. „Erik, jeg forlader dig . . ."
32. Hjemkomsten.
33. „Foragtet være den Kvinde, der forlader sit Barn!"
34. Atter er et Aar runden.
35. Grev Herbert gør ivrigt Kur til Lydia.
36. Længslen efter Barnet.
37. Avisens Meddelelse om Brylluppet mellem Lydia og Grev Herbert.
38. Et ulykkeligt Ægteskab.
39. En velment Vejledning til Svigersønnen.
40. Ved Badestedet.
41. Arkitekt Berndt og hans lille Barn.
42. Gensynet!
43. Lydias Tilstaaelse.
44. Greven forlanger øieblikkelig Skilsmisse.
45. „Du gjorde Uret i at skille Erik og mig ad."
46. Faderen gør det første Skridt til Forsoningen.
47. „De jog mig bort — og Deres Datter forlod sit Barn, hvorledes tør De tænke paa en Forsoning?"
48. For Barnets Skyld.
49. Jubelfest i Moderhjertet.
50. Ende.

Erna Schöyen og Gunnar Tolnæs

er to henrivende Kunstnere, hvis fine og noble Spil vil bedaare Publikum. Deres Udtryk for Sorgen er saa usigelig ægte, skønt netop saa forskellig som Mand og Kvinde er det, og deres Maade at tolke Lykken over Genforeningen efter Modgangen er simpelt hen betagende skøn.

Livets Gøglespil.

Den unge og smukke Arkitekt Erik Berndt, der opholder sig paa Baron Waldens Gods for at forestaa en vigtig Restauration af det gamle Slot, har forelsket sig i Baron Waldens nydelige Datter, den 18aarige Lydia. Saa ofte de to Unge kan se deres Snit dertil, mødes de i Smug Men en Dag bliver Baron Walden tilfældig Vidne til et af deres Stævnemøder. Den gamle Barons Harme kender ingen Grænser. Han lader Berndt kalde op til sig og bebrejder i heftige Ord den unge Mand, at han har misbrugt hans Gæstfrihed, thi han maatte dog kunne sige sig selv, at en Forbindelse mellem ham og Lydia var en Umulighed. Erik Berndt faar udbetalt sit Honorar og faar Ordre til at rejse med det **samme.**

Da Erik fortæller Lydia, hvorledes hendes Fader har jaget ham paa Porten, erklærer hun bestemt, at hun vil følge ham. De flygter sammen.

Nogle Dage senere modtager Baron Walden et Brev fra Datteren, hvori hun fortæller, at Erik og hun har forsøgt at blive gift, hvilket imidlertid ikke kunde ske, før hun som umyndig havde indhentet sin Faders Samtykke. Derfor bønfalder hun ham om at give sit Minde til Giftermaalet, thi han maa vel forstaa, at hun for Alvor elsker den Mand, hun

har fulgt. Men Baron Walden, hvem Sorgen har gjort bitter, svarer kort tilbage, at hans Beslutning staar urokkelig fast: han hverken kan eller vil give sit Samtykke.

1 Aar forløber. Lydia har født et Barn til Verden. Hun

og Erik sidder i fattige Kaar. For at skaffe Føden til Hustru og Barn, har Erik taget Plads paa et Teglværk. Men en Dag, da han tager en stakkels syg Arbejder i Forsvar overfor en brutal Arbejderformand, bliver han afskediget paa graat Pa-

pir. Den sarte og forkælede Lydia, der har haft vanskeligt ved at forlige sig med Fattigdommen, føler sig trykket helt i Knæ, da hun erfarer, at Erik nu ikke længere har den Plads, som dog gav dem de faa Skillinger, de behøvede til den nødvendigste Føde. Og det er hende kun en fattig Trøst, at Erik erklærer at ville tage ind til den store By for at søge Arbejde. Hun er alt for vænnet til Modgang til, at hun tror, det vil lykkes.

Medens Erik er borte, faar Lydia Besøg af sin Fader, der har opsporet hende og nu trygler hende om at følge med til Barndomshjemmet. I Lydias Bryst udkæmpes en Kamp mellem Moderfølelsen og Kærligheden til Faderen. Manden ofrer hun næppe en Tanke, thi hvad har han kunnet byde hende andet end Fatigdom og Elendighed. Omsider bestemmer hun sig — og følger Faderen. Og da Erik vender tilbage fra Byen, finder han kun et Brev fra Lydia, der beder om Tilgivelse for den Sorg, hun forvolder. Men i Vuggen ligger det lille Barn, forladt af sin Moder, og dette Væsen, for hvilket han fra nu af skal være baade Fader og Moder, giver ham Mod og Lyst til at tage en ny Dyst med Tilværelsen. En mærkelig Skæbnens Ironi har føjet alt saare heldigt for ham, idet han under sit Ophold i Byen har faaet Opførelsen af et stort Byggeforetagende overdraget.

Atter forløber 1 Aar. Lydia er af sin Fader bleven indført i Hovedstadens Selskabsliv, for at det skal lykkes hende

at glemme de mørke Tildragelser, som fylder et saa betydningsfuldt Afsnit af hendes Liv, og som det er lykkedes at holde saa godt skjult for Alverden, at ingen har Anelse om dem. Atter og atter fremmaner hendes Bevidsthed Billedet af Barnet, der nu forgæves rækker sine smaa Hænder ud efter Moderen. Baron Walden, der haaber, at Datterens Tungsind vil sprede sig, dersom hun bliver gift, faar en Forbindelse i Stand mellem hende og en vis Grev Rhena, der i længere Tid har gjort Kur til hende. Men Ægteskabet er ikke lykkeligt. Grev Rhena tilbringer sin meste Tid sammen med sine Jagtvenner, og i de mange ensomme Stunder tænker Lydia paa Barnet, som hun maaske aldrig mere vil gense. Baron Walden, der ser, hvor nedtrykt Datteren stadig er, bebrejder Svigersønnen, at han overlader sin Hustru for meget til sig selv, og han foreslaar, at Grev Rhena skal rejse med Lydia til et Badested, hvilket ogsaa sker.

Ved det samme Badested, hvortil Lydia og hendes Mand rejser, har Erik Berndt denne Sommer netop lejet sig ind i en lille Villa. En Dag, da Lydia er ude at spadsere, træffer hun sit Barn. Atter blusser Moderfølelsen op, og denne Gang med en saadan Kraft, at hun bryder overtvært og fortæller sin Mand alt fra den Periode af hendes Liv, der hidtil har været en lukket Bog for ham: om Forholdet til Erik Berndt, Barnet og hendes fejge Flugt fra Fatigdommen. Grev Rhena bliver meget bestyrtet og erklærer, at han

3951

efter dette vil benytte sig af sin Ret og begære øjeblikkelig Skilsmisse.

Næste Dag indfinder Baron Walden sig, telegrafisk hidkaldt af Grev Rhena. Meddelelsen om Skilsmissen er et haardt Slag for den gamle Mand, der nu indser, at han gjorde Uret i at skille Lydia fra den Mand, hun havde fulgt af Kærlighed, og han indrømmer, at det nu er hans Pligt at hidføre en Forsoning. Han opsøger Erik, der til at begynde med kun har Kulde tilovers for den Mand, som har fyldt et Par Aar af hans Liv med Sorg og Bitterhed. Men da Baron Walden lægger dyb og virkelig Anger for Dagen og uforbeholdent erklærer, at han har fejlet, lader Erik Berndt sig formilde. En Forsoning kommer i Stand mellem Lydia og Erik Berndt, og ved dette Barn, som er dem begge helligt, lover de hinanden evig Troskab.

A/S „FOTORAMA" ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.

FOTORAMA

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende.

M. L. HIRSCH KØBENHAVN B.

Nyt Program fra Lørdag den 22. December.

Livets Gøglespil.

Skuespil i 3 Akter, 50 Afd.

Af Nordisk Films Compagni. - Iscenesat af Holger Madsen.

Hovedpersonerne.

Erik Berndt, Arkitekt . . .	Gunnar Tolnæs.
Baron Wilden	Philip Bech.
Lydia, hans Datter . . .	Erna Schøyen.
Grev Herbert Rhena . . .	Robert Schmidt.

Det maa indrømmes uforbeholdent, at det er en pragtfuld og smukt skildret Folkefilm, der her fortælles for Tilskueren. Emnet er netop saadan, at det vil røre Hjerterne og stemme Sindet til Alvor, men over hele Fortællingen hviler ligefuldt det Solskin, der ogsaa til allersidst bryder frem gennem Trængslernes Graat i Graat og lyser straalende op over Sejren i Livets store Kamp.

Erna Schøyen og Gunnar Tolnæs er to henrivend Kunstnere, hvis fine og noble Spil vil bedaare Publikum.. Deres Udtryk for Sorgen er usigelig ægte, skønt netop saa forskellig som Mand og Kvinde er det, og deres Maade at tolke Lykken over Genforeningen efter Modgangen er simpelthen betagende skøn.

Lehmann som Bankassistent.

En munter Beretning om Pligtopfyldelse. - I Hovedrollen Lehmann

Lehmann vaagner en Morgen — for sent!

Derfor maa han skynde sig at komme hen i Banken, men Hastværk er og bliver Lastværk, thi Lehman kommer rent galt afsted med alt. Alle de Mennesker, der hjælpsomme iler til for at befri ham fra den kedelige Situation, hans Hastværk har bragt ham i, lønner han — omend ufrivilligt — med Utak.

Omsider naar han dog paa Vej mod Banken, men alle de mange anstrengende Oplevelser har gjort ham tørstig, saa han maa tillade sig den Luksus at nyde en lille Forfristning paa en Restaurant. Her gør han Haneben til en Dame, der dog er i Selskab med sin Hr. Gemal, hvorfor der inden længe bliver Ballade over Lehmanns Nærgaaenhed.

Og henne i Banken optræder den geskæftige Assistent som ventet med en Iver, der virker endog yderst generende paa de Tilstedeværende, og som sikkert medfører hans Afskedigelse inden ret længe.

Men saadan er nu Lehmann engang!

Lørdag Kl. 8 og 9. Søndag Kl. 4, 5, 6, 7, 8 og 9

De øvrige Hverdage Kl. 8.

Livets Gøglespil

Skuespil i 3 Akter, 50 Afdelinger

Af Nordisk Films Compagni

Iscenesat af Holger-Madsen

DET maa indrømmes uforbeholdent, at det er en pragtfuld og smukt skildret Folkefilm, der her fortælles for Tilskueren. Emnet er netop saadan, at det vil røre Hjerterne og stemme Sindet til Alvor, men over hele Fortællingen hviler ligefuldt det Solskin, der ogsaa til allersidst bryder frem gennem Trængslernes Graat i Graat og lyser straalende op over Sejren i Livets store Kamp!

Hovedpersonerne:

Erik Berndt, Arkitekt ..... Gunnar Tolnæs
Baron Walden ..... Philip Bech
Lydia, hans Datter ..... Erna Schöyen
Grev Herbert Rhena ..... Robert Schmit

Afdelingerne:

1. Paa Baron Waldens Gods.
2. Arkitekt Berndt forestaar en vigtig Restaurering af Slottet.
3. Baronens Datter, Lydia.
4. Hemmeligt forlovede.
5. Faderen gør den skæbnesvangre Opdagelse.
6. „Vil De bede Arkitekten komme herop."
7. „Gaa op paa dit Værelse!"
8. Det store Opgør mellem Faderen og Arkitekten.
9. „De har misbrugt min Gæstfrihed. En Forbindelse mellem Dem og min Datter er jo da umulig."
10. Regnskabet gjort op.
11. „Din Fader har opdaget alt og jaget mig paa Porten."
12. „Jeg følger dig."
13. Samme Aften.
14. Flugten.
15. I nye Forhold.
16. „Jeg fortryder intet: jeg tilhører dig for Livet."
17. Næste Dag.
18. Lydias Brev til Faderen.
19. Hos Præsten for at blive gifte.
20. Umyndig — Faderens Samtykke nødvendigt!
21. Lydias fornyede Bøn til Faderen.
22. Ophold i et Hovedstads-Hotel.
23. Afslaget!
24. 1 Aar senere.
25. Erik maa arbejde som Daglejer for at tjene Brødet til sig og sin Hustru og deres Barn.
26. Lydia har fundet Ophold hos Eriks Moster.
27. Arbejdsløs.
28. Baron Walden har søgt Oplysninger om sin Datters Opholdsted.
29. I Byen.
30. Kampen mellem Moderfølelsen og Kærligheden til Faderen.
31. „Erik, jeg forlader dig . . ."
32. Hjemkomsten.
33. „Foragtet være den Kvinde, der forlader sit Barn!"
34. Atter er et Aar runden.
35. Grev Herbert gør ivrigt Kur til Lydia.
36. Længslen efter Barnet.
37. Avisens Meddelelse om Bryllupet mellem Lydia og Grev Herbert.
38. Et ulykkeligt Ægteskab.
39. En velment Vejledning til Svigersønnen.
40. Ved Badestedet.
41. Arkitekt Berndt og hans lille Barn.
42. Gensynet!
43. Lydias Tilstaaelse.
44. Greven forlanger øieblikkelig Skilsmisse.
45. „Du gjorde Uret i at skille Erik og mig ad."
46. Faderen gør det første Skridt til Forsoningen.
47. „De jog mig bort — og Deres Datter forlod sit Barn, hvorledes tør De tænke paa en Forsoning?"
48. For Barnets Skyld.
49. Jubelfest i Moderhjertet.
50. Ende.

Erna Schöyen og Gunnar Tolnæs

er to henrivende Kunstnere, hvis fine og noble Spil vil bedaare Publikum. Deres Udtryk for Sorgen er saa usigelig ægte, skønt netop saa forskellig som Mand og Kvinde er det, og deres Maade at tolke Lykken over Genforeningen efter Modgangen er simpelt hen betagende skøn.

Livets Gøglespil.

Den unge og smukke Arkitekt Erik Berndt, der opholder sig paa Baron Waldens Gods for at forestaa en vigtig Restauration af det gamle Slot, har forelsket sig i Baron Waldens nydelige Datter, den 18aarige Lydia. Saa ofte de to Unge kan se deres Snit dertil, mødes de i Smug Men en Dag bliver Baron Walden tilfældig Vidne til et af deres Stævnemøder. Den gamle Barons Harme kender ingen Grænser. Han lader Berndt kalde op til sig og bebrejder i heftige Ord den unge Mand, at han har misbrugt hans Gæstfrihed, thi han maatte dog kunne sige sig selv, at en Forbindelse mellem ham og Lydia var en Umulighed. Erik Berndt faar udbetalt sit Honorar og faar Ordre til at rejse med det samme.

Da Erik fortæller Lydia, hvorledes hendes Fader har jaget ham paa Porten, erklærer hun bestemt, at hun vil følge ham. De flygter sammen.

Nogle Dage senere modtager Baron Walden et Brev fra Datteren, hvori hun fortæller, at Erik og hun har forsøgt at blive gift, hvilket imidlertid ikke kunde ske, før hun som umyndig havde indhentet sin Faders Samtykke. Derfor bønfalder hun ham om at give sit Minde til Giftermaalet, thi han maa vel forstaa, at hun for Alvor elsker den Mand, hun

har fulgt. Men Baron Walden, hvem Sorgen har gjort bitter, svarer kort tilbage, at hans Beslutning staar urokkelig fast: han hverken kan eller vil give sit Samtykke.

1 Aar forløber. Lydia har født et Barn til Verden. Hun

og Erik sidder i fattige Kaar. For at skaffe Føden til Hustru og Barn, har Erik taget Plads paa et Teglværk. Men en Dag, da han tager en stakkels syg Arbejder i Forsvar overfor en brutal Arbejderformand, bliver han afskediget paa graat Pa-

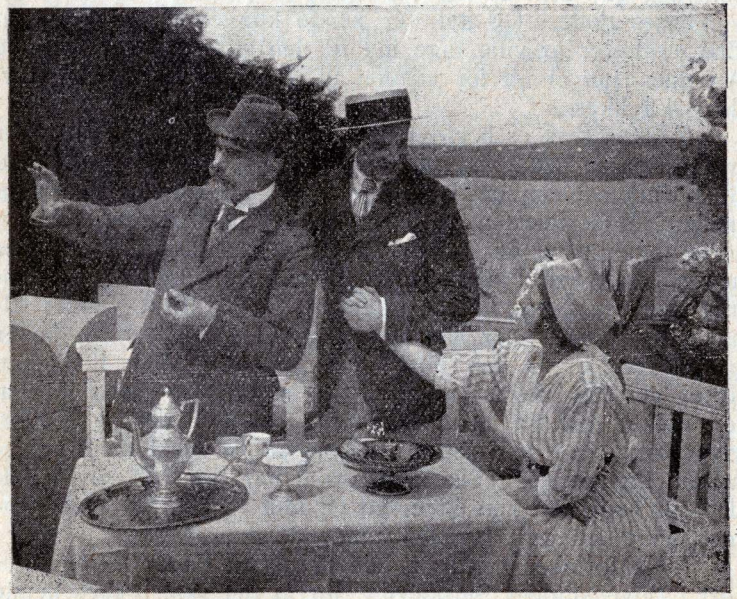

pir. Den sarte og forkælede Lydia, der har haft vanskeligt ved at forlige sig med Fattigdommen, føler sig trykket helt i Knæ, da hun erfarer, at Erik nu ikke længere har den Plads, som dog gav dem de faa Skillinger, de behøvede til den nødvendigste Føde. Og det er hende kun en fattig Trøst, at Erik erklærer at ville tage ind til den store By for at søge Arbejde. Hun er alt for vænnet til Modgang til, at hun tror, det vil lykkes.

Medens Erik er borte, faar Lydia Besøg af sin Fader, der har opsporet hende og nu trygler hende om at følge med til Barndomshjemmet. I Lydias Bryst udkæmpes en Kamp mellem Moderfølelsen og Kærligheden til Faderen. Manden ofrer hun næppe en Tanke, thi hvad har han kunnet byde hende andet end Fatigdom og Elendighed. Omsider bestemmer hun sig — og følger Faderen. Og da Erik vender tilbage fra Byen, finder han kun et Brev fra Lydia, der beder om Tilgivelse for den Sorg, hun forvolder. Men i Vuggen ligger det lille Barn, forladt af sin Moder, og dette Væsen, for hvilket han fra nu af skal være baade Fader og Moder, giver ham Mod og Lyst til at tage en ny Dyst med Tilværelsen. En mærkelig Skæbnens Ironi har føjet alt saare heldigt for ham, idet han under sit Ophold i Byen har faaet Opførelsen af et stort Byggeforetagende overdraget.

Atter forløber 1 Aar. Lydia er af sin Fader bleven indført i Hovedstadens Selskabsliv, for at det skal lykkes hende

at glemme de mørke Tildragelser, som fylder et saa betydningsfuldt Afsnit af hendes Liv, og som det er lykkedes at holde saa godt skjult for Alverden, at ingen har Anelse om dem. Atter og atter fremmaner hendes Bevidsthed Billedet af Barnet, der nu forgæves rækker sine smaa Hænder ud efter Moderen. Baron Walden, der haaber, at Datterens Tungsind vil sprede sig, dersom hun bliver gift, faar en Forbindelse i Stand mellem hende og en vis Grev Rhena, der i længere Tid har gjort Kur til hende. Men Ægteskabet er ikke lykkeligt. Grev Rhena tilbringer sin meste Tid sammen med sine Jagtvenner, og i de mange ensomme Stunder tænker Lydia paa Barnet, som hun maaske aldrig mere vil gense. Baron Walden, der ser, hvor nedtrykt Datteren stadig er, bebrejder Svigersønnen, at han overlader sin Hustru for meget til sig selv, og han foreslaar, at Grev Rhena skal rejse med Lydia til et Badested, hvilket ogsaa sker.

Ved det samme Badested, hvortil Lydia og hendes Mand rejser, har Erik Berndt denne Sommer netop lejet sig ind i en lille Villa. En Dag, da Lydia er ude at spadsere, træffer hun sit Barn. Atter blusser Moderfølelsen op, og denne Gang med en saadan Kraft, at hun bryder overtvært og fortæller sin Mand alt fra den Periode af hendes Liv, der hidtil har været en lukket Bog for ham: om Forholdet til Erik Berndt, Barnet og hendes fejge Flugt fra Fatigdommen. Grev Rhena bliver meget bestyrtet og erklærer, at han

3957

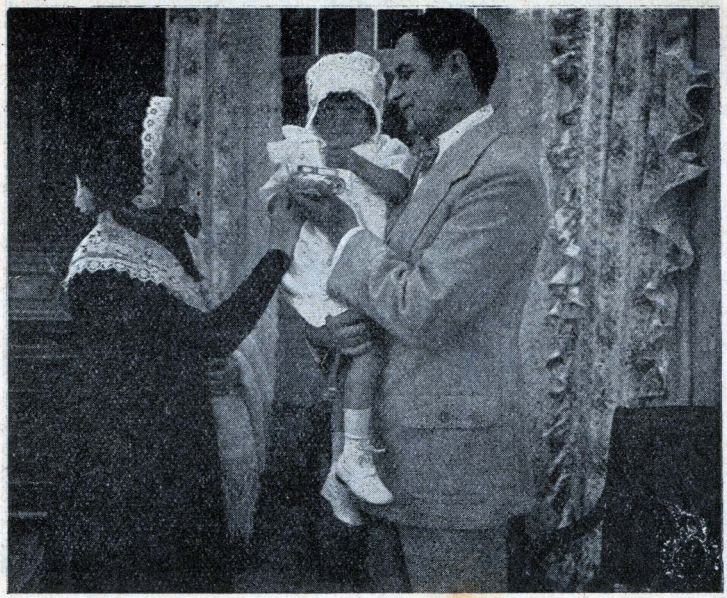

efter dette vil benytte sig af sin Ret og begære øjeblikkelig Skilsmisse.

Næste Dag indfinder Baron Walden sig, telegrafisk hidkaldt af Grev Rhena. Meddelelsen om Skilsmissen er et haardt Slag for den gamle Mand, der nu indser, at han gjorde Uret i at skille Lydia fra den Mand, hun havde fulgt af Kærlighed, og han indrømmer, at det nu er hans Pligt at hidføre en Forsoning. Han opsøger Erik, der til at begynde med kun har Kulde tilovers for den Mand, som har fyldt et Par Aar af hans Liv med Sorg og Bitterhed. Men da Baron Walden lægger dyb og virkelig Anger for Dagen og uforbeholdent erklærer, at han har fejlet, lader Erik Berndt sig formilde. En Forsoning kommer i Stand mellem Lydia og Erik Berndt, og ved dette Barn, som er dem begge helligt, lover de hinanden evig Troskab.

A/S „FOTORAMA" ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.

FOTORAMA

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende.

Ad. L. HRICH
KØBENHAVN B.